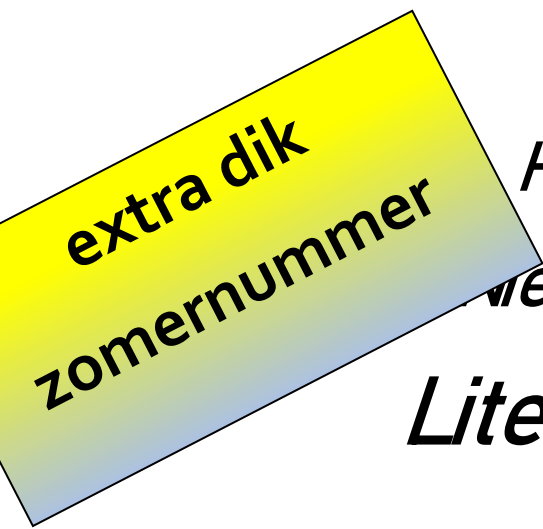

*Het
Nieuwe
Literaire
Tijdschrift
Magazine*

blad voor de moderne mens
het tijdschrift zonder deadlines

jaargang 1 nr **9** 2023 - gratis – verschijnt onregelmatig
uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

HET NIEUWE LITERAIRE TIJDSCHRIFT MAGAZINE

Het blad stelt zich ten doel een platform te zijn voor mensen die lezen en wellicht ook schrijven. En juist ook voor hen die wel schrijven, maar het lastig vinden, een drempel over moeten, om hun schrijfwerk te delen met anderen. Schroom niet, uw inzending kan ook anoniem geplaatst worden. (* naam bij de reactie bekend)

Ter illustratie zijn ook schilderijen, tekeningen en foto's zijn welkom!

NB.: Eén pagina per inzending, één pagina bevat ongeveer 350 woorden

dentoonder@gmail.com

HNLTM
tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

-advertentie-
vacature columnist HNLTM
vr/m/gndrnl, lftd gn bwr,
rm dss hmr ndzklk,
gn ngn tt vf mntltt,
wij bieden een gzl g wrkrng

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk
©

Gegarandeerd zonder ChatGPT

Dorine Kole – 'De Buizerd'
schilderij op papier

Puur

Ik voel wind
die mijn wangen aait
zand onder mijn voeten
masseert mijn huid
waardoor piekeren
afvloeit en verwaait
ik ruik de zilte zee
geniet van het geluid
als golven breken
proef het zout
op mijn tong
die bitterheid
doet verbleken
zie de stralende zon
en spring een gat
in de lucht
schreeuw het uit
omdat ik voel
dat ik leef
en niet meer
onder het verleden
zucht

'Zonder Leestekens'

Uit het dagboek van de zandman:

'Zandman'

....na een lange periode van windstil weer is hij terug, mijn vriend de Wind. Het was vreemd, hoe zelfs die kleine strandgolfjes, ver weg, bij eb, nog voor zoveel ruis kunnen zorgen. Nu weet ik weer hoe het hoort: de wind giert, de zee buldert en het kan nog gekker, veel gekker. Lekker om er dan in te gaan. In de golven te storten. 'het gevecht tegen de elementen'. Haast bang worden voor de volgende golf. Meegesleurd worden, op het strand gesmeten, omgebeukt. Er zijn dan ook geen kwallen. Althans, ik zie ze niet.

Storm! De oude cottage schudt en kraakt. De wind giert en fluit en klappert. Het is goed dat de plank op het dak weer vast zit. Zand stuift binnen door de kieren. Ik voel het ritselen langs mijn voeten. De kier onder de deur stop ik dicht met een broek. Uren kijk ik door het raam. Ik blijf binnen, buiten wordt je gezandstraald. Zie de golven stapelen, breken, bruisen. De vloedlijn schuift vandaag een stukje op. Nog is het hoogste punt niet bereikt. Wachten, even wachten nog.

De storm was van korte duur. Hij stuwde het opkomende water tijdens de vloed even hoog op. De golven werden gek. Tegelijk met het afgaand tij nam de wind af. Toch lijkt het nog niet gedaan. De lucht ziet er vreemd uit. Er is geen verschil tussen zee en lucht, de horizon is verdwenen, het is een egaal overgaan. Hoog erboven rommelt het. Daar schuift wat, luchtlagen die botsen, elkaar verstoren in vreemde patronen. Wolken in pasteltinten, met flauwe contrasten. Ze doen me denken aan middeleeuwse schilderijen. De romantiek met Italiaanse landschappen. Alleen de idyllisch grazende koeien, de heuvels en het kasteeltje op de achtergrond ontbreken. Later ontstaat een heus berglandschap met duizelingwekkende toppen. Een donker ravijn links, rechts een sneeuwlandschap, zonbeschenen ronde toppen.

Lees het hele verhaal: <https://bit.ly/3SkSBuK>

De adem van de zee

Ze zal er altijd zijn, de zee
langs de randen van het land
waar ik dikwijls naar verlang
en soms maakt ze me bang

Ze kan bulderen en ruisen
deinen en spetteren
kolken en fluisteren
uren kan ik luisteren

Ik heb de zee zo lief
haar ruimte en haar leegte
gevoel van haar oneindigheid
en ook dat nonchalante

Ze kan zo lekker ruiken
lekker zoutig smaken
schuim en zand en nat
heeft soms een slechte adem

Ik heb haar nogal lief
haar vrede en haar vrijheid
ze gaat gewoon haar gang
in haar onafhankelijkheid

Ze kan blauw zijn of groen of grijs
of alles daar tussen in
of oranje of zelfs rood
en wit in 't nachtelijk duister

De zee, ik mag haar wel
net als de herinnering
aan hen die ik er zoende
de zee, die er altijd zijn zal
met haar onverschilligheid
over mijn aanwezigheid

'screamin' Jay Hawkins – I put a spell on you

I put a spell on you
Because you're mine

You better stop the things you do
I tell you, I ain't lying
I ain't lying

You know I can't stand it
You're running around
You know better daddy
I can't stand it 'cause you put me down
Oh, no

I put a spell on you
Because you're mine

You know I love you
I love you
I love you
I love you anyhow
And I don't care
If you don't want me
I'm yours right now

I put a spell on you
Because you're mine

You know I can't stand it
You're running around
You know better daddy
I can't stand it 'cause you put me down
Ooh-hoo-ooh

I put a spell on you
Because you're mine 3x
Oh
Yeah

Uit Dinsdagmiddag in Dordt

Rothko blauw

'Een frietje met, ga maar zitten, m'neer, breng 't zo bij u, colaatje kan u daar zelluf pakken.'

Na een korte aarzeling besloot ik binnen, in het frietkot te blijven. De glazen windschermen buiten, langs het terras, trilden in de wind.

Op het strand was ik al gezandstraald, nu even in de luwte was wel lekker. Het was zo'n dag die weermannen mooi vinden. Zon, wind en wolken. Zware buien landinwaarts. En wat ik al vermoedde, zon aan de kust, klopte. Het was precies zoals ik hoopte. Leeg. De donkere streep van de zee boven het geel en daarboven het blauw, vloeiend van licht naar donker. Het strand dat door de harde wind strak was geveegd. Het gevoel van ruimte en oneindigheid. Tegelijkertijd was het een schilderij van Mark Rothko. Achter een steil duintje, waar enkele helmgrasjes probeerden te settelen, zat ik uit de wind, bleef kijken. Ritselend zand stooft over m'n schoenen en in m'n nek en kijken deed ik. Ik keek naar die horizon.

Een vrouw in blauw spijkerpak doet de uitgebreide bestelling in het Duits. De jonge vrouw achter de toonbank lust zichtbaar zelf ook wel een frietje. Druk is het niet en voortdurend checkt ze haar telefoon. Ik wacht en kijk naar de verschoten ansichtkaarten in de molen voor me. Met haastige letters staat op een kartonnen snackschaaltje geschreven: Kaarten € 1,-. Met een: "Bittel!" krijg ik mijn portie frites bezorgd. Hollandser kan een kust niet zijn en dan is het goed om in het Duits te worden aangesproken. Een windstoot geeft het houten kot een optater. Onwillekeurig kijk ik naar buiten en zie juist een zwarte vogel, een kou, in een diepe afvalbak verdwijnen. Even later duikt hij op met gele friet in z'n zwarte snavel. Een jongen, de zoon van de uitbaatster denk ik, brengt een vol dienblad naar buiten. Typisch zo'n jongen die groot

is voor zijn leeftijd. En die te zwaar zal worden. Hij heeft een zwart trainingspak aan, met oranje. Op de rug staat Adidas. Aan de lange tafel buiten zit een groep verstandelijk gehandicapten. Ze hebben duidelijk zin in een portie frites. De begeleidsters zijn druk met tissues, handen en tafels poetsen.

Er komt een echtpaar binnen waaien. Wat ze bestellen weet ik niet, maar het zal in het Duits zijn: ik hoor Adidas zeggen:

'Mitnehmen, oder hier essen?'

Een volgend koutje landt op de afvalbak. Een schuchterder exemplaar, steeds wil hij de donkerte van de afvalbak inspringen, maar kijkt dan om en bedenkt zich.

'Hallo! Ich möchte einen Cappuccino bestellen.'

Een omvangrijke vrouw met waaihaar is de volgende klant die binnen stapt. Nu roept Adidas om zijn moeder, dat is hem te moeilijk.

Vanuit de beschermende cocon van het frietkot stap ik zo de ruime leegte in. Met wind mee nu, evenwijdig aan de horizon. Ver weg, landinwaarts hangt een zwarte wolkenband. Hier brandt de zon en stuift het zand. De boot van de reddingsbrigade bokst hevig op en neer met tegenwind. Oranje stuiterbal, dan is de zee weer leeg. Er is niets en niemand, precies zoals ik hoopte. De harde kleuren maken het schouwspel tot een plat vlak. Een schilderij. Een voorstelling met diepte.

Een buizerd vliegt laag en langzaam over het duin. Plots valt met een duikvlucht een kievit op hem neer, rakelings en nog eens en nog eens. De kievit maakt verticale strepen in het rechte lijnenspel van het geel, de reep van de zee en het hoge blauw.

Catharsis

Zand schuurt haar huid
als zij met strak gespannen lijf
de storm wil temmen
en de orkaan
die in haar woedt
wil overstemmen

haar kreten waaien
weg naar zee
waar meeuwen
stikkend
in de rafels van haar leed
krijgend schreeuwen

met golven voelt zij
dat de spanning breekt
het lijf wordt zacht
hervindt
bevrijdt van woede
onvermoede levenskracht

Hemel aan Zee

Je moet er wat voor over hebben, je krijgt het niet cadeau, maar dan heb je ook wat. Mits de omstandigheden goed zijn, alles moet mee zitten, de tijd van het jaar, het weer, de stand van de maan - want zoals jullie weten, dat heeft met het getij te maken - Uv-straling, windkracht en wat dies meer zij. En dat had hij; er wat voor over. Reisde per trein, stapte over en nogmaals en nu de metro in en tenslotte, langdurig de streekbus, die hem als laatste passagier uitspuugde bij een verlaten halte. Vandaar op eigen kracht verder en zo bedacht hij bij zichzelf, hij had het er graag voor over en hij glimlachte want de omstandigheden leken goed. Hij was op weg naar Hemel aan Zee.

Gezeten op zijn olijfgroene Batavus Torino, bj. +/- 1982, trapte hij voorwaarts, schelpjes als het wadslakje, het zaagje en het tepelhorentje knerpten onder zijn wielen. Wegens het ontbreken van wind zeilde hij met hoge snelheid verder. Of was het het verlangen om snel daar te zijn dat hem deed pompen op de pedalen. En het leek slechts even later dat hij bemerkte aan het zand tussen enkele tenen: Hee, kennelijk heb ik mijn schoenen uit gedaan. Na een gedachteloze voettocht naderde hij de verre einder, de rand van het strand, want daar was het, weten jullie, waar hij tot stilstand kwam, lichamelijk en gelijktijdig geestelijk leeg, aan de vloedlijn. En jawel, de omstandigheden waren goed, ten eerste het tij, de zee was op dat moment bijna op zijn verst teruggetrokken. En verder, geen wind, dus geen golven, geen geluid. De zee was zo vlak als een meer en lag daar stil te spiegelen. Geen wolken en geen wind, de zon die in dit jaargetijde niet zo hoog kon klimmen, scheen met een bepaalde heiligheid en waar zee en zon elkaar ontmoetten, dat bleef onzichtbaar.

Langzaam droogde hij weer op, nog langer zou het duren voordat hij was opgewarmd. Hij was niet de 'Ice-man', maar toch moest het, lichaam en geest laten drijven in het nog winterkoude zout. Plat lag

hij op het strakgestreken zand. Het water gleed vreemde patronen achterlatend van zijn van tattoos gevrijwaarde lijf, in de navel blonk een vonkje zon. Ver weg, achter zijn tenen, trilde blauw de duinenrij. Links, niemand, geen levend wezen te zien. Rechts eveneens, wanneer men de zilvermeeuwen, scholeksters, drieteenstrandlopertjes en de mantelmeeuwen buiten beschouwing liet. Het geluidje van het groene blik verstoorde weliswaar de stilte maar deed hem watertanden, gevonden in de diepte van de koelkast, achter de rijen o.o.

'Ter vervolmaking', excuseerde hij zich bij zichzelf. De loomheid begon zich nu uit te strekken tot in de verste uithoeken. De oude vrijgezelle zilvermeeuw die chagrijnig zat te schreeuwen zou hij normaal gesproken het zwijgen opleggen, nu even niet. Wel was er die bepaalde druk die hem noopte in actie te komen en hij plaste dat het een lieve lust was en het zonlicht scheen welhaast sprookjesachtig doorheen de gouden straal die ongehinderd en rechtstreeks in zee klaterde en het water rondom de kuitjes ietsjes opwarmde. Maar dat was van korte duur.

Hij checkte de streep die hij trok aan de waterlijn en constateerde tevreden dat het water nog verder was weggeëbd, mooi, hij zou niet overvallen worden door een stiekem volgelopen mui. Hij speurde het rimpelloze wateroppervlak af, geen zeehond, dolfijn of schipbreukeling in zicht. Je moest er iets voor doen, een stukje lopen maar nog steeds geen levend wezen op twee benen te zien. Boven hem bevond zich een koepel van niet te bevatten afmetingen, in een niet te omschrijven blauw, onaangetaast door condensstrepen van de zogenaamde nationale trots, de maan liet zich niet zien en waar de rode planeet zich bevond bleef gissen en wederom werd hij bevangen door een vreemde mix van geluk en schuldgevoelens, het voorrecht hier te mogen liggen in de Hemel aan Zee. De zon en het biertje, het windje en het gekabbel en al die omstandigheden, dat alles, dat deed hem wegzakken in een dutje en onschuldige full colour droom waarin hij niet alleen was.

.....waarmee ze dezelfde handeling verrichtte, vergezeld van weer die grote lach op haar gezicht, waar, nu ik het van dichtbij zag, geen spoor van make-up te bekennen was. Toen er tenslotte zes of zeven op de glazen vitrine lagen en zij zich alweer omdraaide om er nog een te halen legde ik lukraak mijn hand op een ervan.

De volgende morgen schoor ik mij voor het eerst met mijn nieuwe Braun 70S. En wel in de roze badkamer van de kleine verkoopster, vol met vrouwendingetjes en met weids uitzicht over die vreemde stad. Nadat ik gladgeschoren buiten stapte was zij verdwenen. Het appartement was verlaten en toen ik op het liftknopje drukte, zag ik dat ik me op de zevenentwintigste verdieping bevond. Mijn hotel was makkelijk terug te vinden, per taxi en tijdens de rit verbaasde ik me over tal van dingen en het leek of ik me herinnerde dat we in een draaimolen hadden gezeten, ergens op een soort kermis, of was dat een droom. Hoe ik ook zocht in de resterende vrije momenten die ik nog had, de winkel leek, evenals de kleine verkoopster, spoorloos verdwenen.

Toen ik de zwarte Braun 70S, die ik liefkozend ook wel 'mijn kleine apparatski' noem, tussen de opgevouwen shirts vleide en aan die vreemde aankoop terugdacht leek het of ik de zoete geur van de roze badkamer kon ruiken. En met een kleine glimlach vulde ik langzaam de Delsey Comete met kleding voor ongeveer een maand. Vanuit het park hoorde ik gelach en het blaffen van een hond. In het ritsvak paste maar net mijn tablet, de Zebra Rugged L10. In welke vreemde stad ik die kocht, dat weet ik niet meer.

Uit: 84 Goedkope Gedichten en 3 Gratis

Zeemuziek

alleen als het windstil is
en je heel goed luisteren kunt
maakt de zee soms zijn muziek
de golven zingen liederen van eenzaamheid
waar ben je heengegaan, mijn lief
laat de tijd het antwoord zijn
laat mij het leren
dat er schoonheid schuilt in pijn
laat mij het accepteren
in afwezigheid een stil geheim
in de tempel van de droefheid
de treurnis van de dichter en zijn rijm
het antwoord komt met tijd
als de zee zich rustig zal gedragen
en de golven liederen zingen van oneindigheid

Fragmenten van brieven aan E.

(feuilleton)

.....nou ja, weet je wat me nou gebeurt? Zat ik in me vorige brief nog te mopperen op Har, staat die opeens hier met een kado. (of cadeau, hoe schrijf je dat tegenwoordig) Een pup, zoou schattig. Zwart, met hangoortjes. Drie maanden oud. Hij blijft klein zegt Harry. Gewoon zomaar zei die, een soort van troost, lief toch. Hoe wist hij dat nou, dat ik dat graag wou, heb daar nooit en nooit iets over gezegd. Jij wist het hé, dat we vroeger bij ons thuis altijd bouvijs hadden, heb jij soms.....

Fragmenten van brieven van E.

.....Nee! Dat één je niet. Hoe heet die, dat schreef je niet, wat leuk. Nou dan heb je meteen een goeie reden om naar buiten te gaan, honden moeten uitgelaten. Heb je gelijk je loopje en lichaamsbeweging. Dacht dat ze al klaar waren, hier, de hogedrukmannetjes, maar het moet geloof ik nog een keer. Rare hobby's. Jaap heeft er geen, zo'n spuit, gelukkig. Hoe is het nu met jullie, zijn jullie nog op rantsoen, qua drank? Of is het goeie voornemen al verdampt? Liefs van je E.

.....mensen met honden schijnen gelukkiger te zijn dan mensen zonder. Zat er laatst ook even over te denken. Maar gisteravond, toen het opeens toch weer regende zag ik haar van tegenover, met die tackel. Toch maar niet, hihi. Beloof me één ding, kleed je wel fatsoenlijk aan, als je gaat lopen met hem, niet op je slippers of erger nog, in je badjas, kan echt niet. Vandaag drink ik niks meer. Gisteren toch weer over de schreef gegaan. Flesje rood was zo op, maar ik was vergeten dat ik er 's middags ook al eentje op had hihi. Zat gewoon lekker te Netflix zappen. Voel me nu een beetje zwabberig. Ik neem een dagje vrij, offline, zat toch al aan mijn max qua uren, genoeg gewerkt. En Jaap komt vanavond, ga zo in bad, nou doeii.....

Wordt vervolgd

Citaat van de week

Uit: Een tuin in de zee – Kader Abdolah

Is een taal in staat een gezicht te veranderen? Ik bedoel, als ik jarenlang Nederlands spreek, zullen de trekken van mijn gelaat veranderen? Die vraag kwam bij mij boven toen ik hoorde dat minister van Aartsen een bezoek aan Oranje zou brengen. Vanaf dat moment had ik geen controle meer over mijn fantasie. Ik ging mee met de Nederlandse delegatie naar mijn land. Mijn gezicht was na zoveel jaar zo veranderd dat de douane van de Islamitische Republiek me niet herkende als een Pers. Tijdens de paspoortcontrole verliep alles prima, want de minister had een van die donkergroene politicuspaspoorten voor me geregeld, zodat de douane het niet nodig vond mijn gegevens te controleren.

's Avonds na de officiële ontmoetingen, toen van Aartsen naar het hotel terugkwam, zei ik hem: 'Ik wil even naar ons huis. Vind je het leuk om met mij mee te gaan?' Dat vond hij leuk. Als hij nu zijn goudkleurige das afdeed, zijn nek niet meer zo stijf hield en zijn rechterhand niet zo plechtig in zijn broekzak stopte, was het niet meer te merken dat hij een minister was en konden we veilig op pad.

“MAAS IK JE DAN VOLGEND JAAR EEN KEER
BEZIEKEN, ALS JE HET MINDER DRUK HEEFT?”

Kort oud nieuws

politiek nieuws

Bij de volgende provinciale verkiezingen bestaat de kans dat Extinction Rebellion in Zuid-Holland de grootste partij wordt.

sport nieuws

Bij de Olympische Spelen in 2026 komt Syfan Hassan naast de 1500 meter, de 10.00 meter en de marathon ook uit op de 400 meter horden. Zelf zegt ze hierover: 'Ik ben bang, ik wil leren, ik zie wel'.

Quotes zonder bronvermelding

Je hebt twee jaar nodig om te leren spreken en vijftig om te leren zwijgen

In de praktijk van tolerantie, is je vijand je beste leraar

Jij bent voor mij een puzzel, naar ik hou ervan hoe stukjes passen

Als ik de KNVB was, was ik ook bij mezelf uitgekomen

In de toekomst is iedereen voor 15 minuten beroemd

Jong zijn vind ik meer iets voor de jeugd

Als je nog kan praten train je niet hard genoeg

E pericoloso sporgersi - Nicht hinaus lehnen

Hertenkampje of stalbrand

Niemand is slim genoeg om zijn domheid te bevatten

One swallow does not make summer

